

MÅLSÄTTNINGAR

Ibland undrar jag om inte vissa målsättningar sätts alldeles för högt. Under hela min tenniskarriär hade jag kortsiktiga målsättningar som jag hela tiden uppnådde med råge och konsekvensen blev att jag fick en mental kick i rätt riktning. Ibland har jag funderat över hur det skulle gått om jag hade varit personen som hade ännu högre målsättningar. Skulle jag nått dessa högt ställda målsättningar eller skulle det gått sämre? Skulle jag fått gissa skulle det förmodligen gått sämre.

Jag skulle förmodligen också idag, trots att jag kanske "bara" hade blivit 50 i världen känt att karriären varit misslyckad vilket förmodligen påverkat mig negativt mentalt. Precis så tror jag flera av dagens svenska tennisspelare, som just har lagt av, känner sig idag. Media, föräldrar och t om vissa klubbar räknar med att Sverige ska producera tennisspelare som ska försörja sig på sin idrott men med tanke på att det bara är 10-20 personer per årskull i världen som kan försörja sig på sin tennis är dessa mål orealistiska.

Jag sträcker mig t om så långt att jag säger att hädanefter ska college i USA vara målet för i stort sett alla svenska tennisspelare. Om man däremot skulle nå ända fram, dvs bli proffs, är detta bara en bonus både för SvTF och för spelaren. Spelare som tex Elias Ymer, Rebecka Petersson och Daniel Windahl tycker jag har kommit så långt i utvecklingen att om ekonomin finns kan det vara läge att gå all-in men för dem som ligger lite bakom dessa är det definitivt mer tveksamt. Svenska RIG kan givetvis också vara ett alternativ för de som är mera hemmakära.

Vad kan det få för positiva konsekvenser med att sänka målsättningen:

1. Om svensk tennis skulle kunna få fram realistiska målsättningar på ett väl underbyggt forskningsmaterial, så kanske, kanske media och den allmänna opinionen förstå vilket litet nålsöga vi pratar om för att kunna gå igenom och bli självförsörjande tennisspelare.
2. Detta kanske, kanske skulle leda till att t om ett par av de mest stressade tennisföräldrar skulle kunna slappna av mera och låta sina barn få styra sin egen tennis
3. Om college skulle vara målet och man uppnår det skulle det ge självförtroende för både spelare och deras tränare i resten av livet. Dessutom får man en collegeutbildning "på köpet".

Ytterligare argument skulle vara att alltför många juniorer lägger av i alldeles för tidig ålder när de (eller är det t om föräldrarna) märker att de inte kan bli proffs. Skulle dessa juniorer ha hängt i tills den dagen de skulle kunna bli collegespelare skulle säkert många ha sett en enorm förändring när pusselbitarna, i kroppens koordination, har fallit på plats vid 17- 18 års ålder. Alla vet ju också att spelare utvecklas olika. Vissa spelare har kanske inte haft samma träningsmängd som andra jämnåriga och är därför steget efter i utvecklingen. För de som har potential hämtas detta steg garanterat in de åren som man spenderar på college.

Men som sagt jag tror det är viktigt att man verkligen gör en undersökning om hur svårt det är att nå college och kanske, kanske får man då fram att när man college så motsvarar det kanske någonstans från Div 1-allsvenskan i fotboll alt div 1-elitserien i ishockey och helt plötsligt ser man helt annorlunda på denna spelare i fråga vilket han säkert också kommer att känna själv. För idag känns det inte som

om dessa spelare som når college får tillräcklig *cred* för att ha kommit såpass långt i sin tennisutveckling

Vad skulle nackdelarna vara då om den allmänna opinionen inom svensk tennis säger att vår målsättning är att få fram collegespelare samt en topp hundra spelare var fjärde-femte år (*vilket jag tycker är realistiskt*)?

Kanske skulle det smyga in en falsk nöjdhet att spelaren inte behöver lägga ner den där sista procenten på träningen när man säger att slutmålet ska vara college. Kanske man är nöjd när man sitter på planet över till USA. Men om nu ett framtida mål skulle vara college tror jag att svenska tennisförbundet ska ha ett väl fungerande samarbete med ett par skolor i USA där man tillsammans jobbar med spelarnas utveckling och där man tillsammans kanske, kanske skulle kunna få fram någon proffsspelare då och då som skulle representera Sverige i Davis Cup.

En annan nackdel är givetvis att efter avslutade collegestudier kanske du redan har fyllt 22,23 år och för att nå topp 150 i världen tar det säkert 1,5 till 2 år trots att spelaren skulle vara en potentiell topp 70, 80-spelare. Här skiljer sig tennisen rejält från golfen. Svensk golf massproducerar ju svenska spelare både på USA- och Europa touren. Bland annat tack vare att, vad jag har förstått, man har ett mycket nära samarbete mellan förbundstränare och college. Som bekant har ju golfen ett mycket tufft tourkval som avgörs på ett par veckor. Lyckas man i dessa tävlingar kan "tourkortet" dvs garantin för att få spela ett antal tävlingar på touren under ett år vara ett faktum. Går man på college som golfspelare och lyckas klara "tourkortet" kan man ju hoppa av och återuppta sina studier vid ett senare tillfälle. Vissa studenter har ju tom spelat på touren men går man på college får man inte ta emot prispengar. Exempel på spelare som hoppat av college när de har märkt att tiden är mogen är Michael Wie och Tiger Woods. Våra senaste svenska golfproffs på Europatouren och PGA touren är sprungna från college där åldern vid genombrottet har legat på mellan 24-26 år. Damproffsen har också samma trend.

Men i tennisen är det ju som bekant annorlunda. Här måste man spela minst 25-30 tävlingar för att uppnå samma möjlighet till tennistävlande i finrummen. Vem vet, framtiden inom tennisen kanske kommer att arrangera tävlingar, liknande golfens, där de bäst placerade spelarna erbjuds wild card i ex antal tävlingar. Varje förbund får skicka spelare upp till en viss ålder och tävlingarna spelas på olika underlag?

Flera personer motsätter sig också college där man menar att college inte är ett bra avstamp för vidareutvecklingen av sin tennis. Man baserar detta på att det inte är många spelare som efter sin collegeperiod senare har kunnat ta steget vidare till proffslivet. Men det finns faktiskt spelare som har lyckats och tittar man på hur de flesta ligger i sin utveckling (läs ranking) när de börjar på college ser man att de som börjar på college just då inte knackar på dörren för att komma in på touren.

Sedan är jag den första att erkänna att vissa spelare kanske passar bättre för collegespel och vissa sämre både med hur träningen är upplagd, skolan samt den sociala biten och här kanske det går att lägga ner mer krut från förbundet, hemmaklubben eller kanske tom SOK genom olika förberedelser samt regelbunden kontakt för att spelaren ska få ut maximalt av sin tennis

I och med att knappt någon spelare i världen kan försörja sig på sin tennis förrän de är 24-25 år känns det som detta är den mest realistiska vägen att gå i dagens stentuffa konkurrens. Såvida man inte kan få privatpersoner att satsa andelar på tennisspelare istället för på travhästar:)

Det är inte bara tennisen som har problemet med att statusen för en topp 500-spelare i världen alt collegespelare anses som en relativt medioker karriär. Badminton, pingis squash är exempel på andra

idrotter där duktiga idrottsmän nedvärderas på grund av medias svala intresse för dessa sporter. Jag har sagt det förr och jag säger det gärna igen, det skulle vara fantastiskt att få en måttstock på hur långt du har kommit om du når exempelvis ett *först klassiskt* college i tennis alternativt topp 600 i världen. Vad skulle det motsvara inom fotbollen eller ishockeyn? Jag tror att gemene man skulle höja upp statusen på dessa tennisspelare om man kom fram till att no 500 på ATP rankingen kanske skulle vara stjärna i allsvenskan.

Detta tror jag också skulle ha gett ett lyft för tennisspelaren efter sin karriär att veta att jag gjorde något väldigt bra i min tenniskarriär. För statusen idag för en idrottsman i Sverige är solklar; en elitseriespelare i hockey är klart högre än no 200 - 500 i världen i tennis.

Att få fram en sådan lista om hur bra en idrottsman egentligen är kontra andra idrotter blir ju förmodligen rätt godtycklig men ge uppgiften till en student (eller flera) som älskar statistik och siffror och ska skriva sin avhandling så tror jag det skulle gå att få fram en någorlunda rättvis bild av verkligheten. Att sedan media kommer att skriva om lagidrotter i alla fall anser jag är naturligt men denna fakta kan vara nog så värdefull i många avseenden.

Ett annat exempel på att jag tycker att vi ska sänka våra målsättningar var när Fidge Bengtsson från Mölndals TK besökte Casal/Sanchez akademi. Deras målsättning var att de flesta spelarna skulle nå collegenivå och några spelare skulle nå ända fram. I min enfald trodde jag att alla akademier hade som målsättning att i stort sett samtliga juniorer skulle bli proffs men det var väldigt skönt, sunt och befriande på samma gång att höra dessa realistiska målsättningar från en så erkänd akademi.

Avslutningsvis skulle jag vilja säga till er 15, 16-åringar som känner att ni inte räcker till som proffs och funderar på att lägga av: Kämpa på och håll ut. Belöningen kan bli ett college i USA där du kan fortsätta att utveckla dig själv som tennisspelare samt förkovra dina studier. Och man vet aldrig vad som väntar bakom hörnet vilket jag själv fick uppleva åtminstone ett par gånger under min karriär.